

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. J. V. D.**, so sídlom v B., zastúpeného JUDr. M. K., advokátom vo V., proti žalovanému **V. Š.**, bývajúcemu v B., **o zaplatenie úrokov z omeškania**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8 C 72/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. novembra 2011 sp. zn. 2 Co 70/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 17. marca 2011 č. k. 8 C 72/2009-509 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 16, 5 % ročne zo sumy 655 316,-- Sk (21 752, 50 €), zamietol. Účastníkom konania a štátu náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 43 Cb 15/1998 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 655 316,-- Sk (21 752, 50 €). Z dôvodu ich nezaplatenia si žalobca v predmetnom konaní uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 16, 5 % ročne od 10. septembra 2002 do zaplatenia. Vychádzal z tvrdenia, že rozhodnutie krajského súdu založilo záväzkovo – právny vzťah a aj termín splatnosti príslušenstva pohľadávky (trovy právneho zastúpenia) a úroky z omeškania sú sankciou, tzv. zákonnou náhradou škody, za to, že dlžník (žalovaný) znemožnil veriteľovi (žalobcovi) disponovať finančnými prostriedkami, ktoré mu patria. Preto v prípade, ak žalovaný neuhradil riadne a včas istinu a žalobca bol nútený domáhať sa svojho nároku na súde, kde mu vznikli ďalšie

výdavky, považoval za prirodzené, že tak ako má nárok na úroky z omeškania z istiny, tak má nárok aj na úroky z omeškania z trov konania - trov právneho zastúpenia. Pri právnom posúdení veci sa súd musel vysporiadať s charakterom uplatnenej pohľadávky, teda s tým, či trovy súdneho konania predstavujú z hľadiska hmotnoprávnej úpravy samostatnú pohľadávku subsumovanú pod ustanovenie § 489 Občianskeho zákonníka alebo ide o príslušenstvo pohľadávky v podobe nákladov spojených s jej uplatnením podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a s námietkou premlčania vznesenou žalovaným v kontexte aktuálnej judikatúry súdov Slovenskej republiky a Českej republiky, ktorá je v tejto otázke nejednotná a rozporná. Vychádzajúc z (uvedeného) zmyslu a účelu náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom dospel k záveru, že priznanú náhradu trov konania treba považovať za samostatnú pohľadávku úspešného účastníka konania proti účastníkovi, ktorý v konaní z hľadiska jeho výsledku úspešný nebol. Právnou skutočnosťou, na základe ktorej vznikla (žalobcom) uplatnená pohľadávka, je rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 1. júla 2002 sp. zn. 43 Cb 15/1998-473 v spojení s uznesením zo 16. júla 2002 sp. zn. 43 Cb 15/1998-477. Námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil súd za dôvodnú, lebo dospel k záveru, že v prípade práva veriteľa na úroky z omeškania ide o akcesorické majetkové právo, ktoré sa uplynutím doby omeškania dlžníka mení čo do výšky úrokov z omeškania, ale premlčaniu podlieha ako celok a premlčaným sa stáva uplynutím trojročnej premlčacej doby, počnúc prvým dňom nasledujúcim po dni, v ktorom sa dlžník s istinou (hlavným záväzkom) dostal do omeškania. Vykonateľnosť rozhodnutia krajského súdu nastala 9. septembra 2002, ale k vyznačeniu právoplatnosti a vykonateľnosti došlo (po odvolacom konaní) až 29. apríla 2004, kedy mohol žalobca svoje objektívne právo na úroky z omeškania uplatniť po prvýkrát. Keďže žaloba bola podaná 5. mája 2008, bola podaná po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Uvedeným právnym záverom o premlčaní uplatneného nároku sa súd odklonil od judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prezentovaným predovšetkým rozsudkom z 1. mája 2000 sp. zn. 4 Obo 319/1999 (ZSP č. 33/2000), k čomu ho viedla modernejšia rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Českej republiky (rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 761/2007), lepšie reflektujúca účel právnej istoty v súkromnoprávných vzťahoch pred uprednostňovaním kompenzačnej a sankčnej funkcie úrokov z omeškania, zdôrazňujúc všeobecný princíp premlčania majetkových práv (s výnimkou práv, ktoré nepodliehajú premlčaniu) v občianskoprávnej úprave. Dôvodom bolo tiež predísť vzniku nepremľateľných úrokov z omeškania, kedy by mohol veriteľ nesplnenej peňažnej pohľadávky, hoci aj premlčanej, kedykoľvek v budúcnosti pristúpiť k uplatneniu

svojho nároku na úroky z omeškania. Toto by viedlo k popretiu inštitútu premlčania v súkromnom práve a akcesority úrokov z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p. (neúspešnému žalobcovi súd priznal oslobodenie od súdnych poplatkov).

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. novembra 2011 sp. zn. 2 Co 70/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným prvostupňovým súdom a z neho vyplývajúcim právnym posúdením veci (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za jasné, zrozumiteľné a výstižné, obsahujúce zákonné náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Poukázal na to, že súd prvého stupňa náležite vysvetlil rôzne teórie z hľadiska posúdenia otázky premlčania vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania a následne zdôvodnil, na základe akého výkladu dospel k záveru o dôvodnosti vznesenej námietky premlčania v predmetnom konaní. Takýto jeho postup bol v súlade so zásadami občianskeho sporového konania vyplývajúcimi z ustanovenia § 1, § 3 O.s.p., ako aj v súlade s právom účastníka na súdnu ochranu zaručeným čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s právom na spravodlivý súdny proces zaručeným čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd , ktorým je Slovenská republika viazaná. Za nedôvodnú odvolací súd považoval aj námietku týkajúcu sa nesprávnych skutkových záverov, lebo prvostupňový súd vyhodnotil jednotlivé vykonané dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ustanovenia § 132 O.s.p. vo vzťahu k dôvodnosti vznesenej námietky premlčania. Jeho záver, podľa ktorého bol uplatnený nárok podaný po uplynutí troch rokov od prvého dňa omeškania, t. j. od 29. júna 2004, bol správny. Preto ani námietku v tomto smere nepovažoval za dôvodnú. Ani tvrdenie žalobcu o spočívaní premlčacej doby z dôvodu prebiehajúceho exekučného konania nevyhodnotil za opodstatnené. K navrhovanému pripusteniu dovolania poukázal na znenie ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p., keď nie je povinnosťou odvolacieho súdu pripustiť dovolanie na návrh účastníka. V danom prípade odvolací súd dovolanie nepripustil z dôvodu, že sa nejedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ktorého otázka premlčania úrokov z omeškania by nebola riešená rozhodnutiami všeobecných súdov. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal nesprávne zistený skutkový stav, lebo odvolací súd sa nezaoberal uvedenými skutočnosťami a že jeho rozhodnutie je nesprávne v tom, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Tiež vytkol odvolaciemu súdu, že nevyhovelo jeho žiadosti a nepripustil dovolanie z dôvodu, že sa jedná o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Z týchto dôvodov je daný dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako aj dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil a nejde ani o prípad týkajúci sa

neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta prvá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Žalobca procesné vady konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zaoberal otázkou opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť konať pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. totiž nie je daná už tým, že dovolateľ tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté touto vadou, ale len vtedy, ak touto vadou

rozhodnutie skutočne trpí, t. j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa (resp. nebola odstránená) v rozhodnutí (v postupe) odvolacieho súdu.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca v súvislosti s tvrdením o existencii procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. namietal nesprávne zistenie skutkového stavu, nevyhovenie jeho žiadosti o pripustenie dovolania a skutočnosť, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami, prečo v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdil.

Na námietku žalobcu spochybňujúcu správnosť v zistení skutkových záverov nižších stupňov či nedostatočne zisteného skutkového stavu veci možno uviesť len to, že podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je ďalším odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ani revízie skutkových zistení vykonaných súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou tretou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu prvého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť podľa zásady ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa § 243a ods. 2 O.s.p. in fine O.s.p. (pozri „znenie dokazovanie však nevykonáva“).

V tejto súvislosti treba dodať, že súd ani nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (pozri § 120 ods. 1 O.s.p.). Tieto závery vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky už aj v rozhodnutiach uverejnených v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a č. 125/1999, podľa ktorých prípadné

nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu podľa § 237 O.s.p.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka žalobcu týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamným, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti ich uplatneniu (pozri IV. ÚS 115/03).

Z obsahu spisu ale vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody týkajúce sa tak skutkových zistení ako aj právnych záverov z nich vyplývajúcich, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Stručne uviedol obsah odvolania, vyjadrenia k nemu a vysporiadal sa s odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu. Tiež vysvetlil, z akého dôvodu nevyhovel žiadosti žalobcu na pripustenie dovolania v danej veci. Preto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa zákonné parametre vyjadrené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. a nemožno ho považovať za neodôvodnené, svojvoľné a za také, ktoré by nedalo odpovede na podstatné a relevantné odvolacie námietky žalobcu. Iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (pozri napr. I. ÚS 188/06).

Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti účastníka konať pred súdom dáva výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo o sebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznesmožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť konať pred súdom (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003 a pod č. 43/2003, ale tiež napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 165/2003, 3 Cdo 174/2005, 2 Cdo 282/2006).

Ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. pripúšťa dovolanie tiež proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd vyslovil v jeho výroku, že je dovolanie prípustné.

Oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku patrí výlučne odvolaciemu súdu a nie je závislé na návrhu účastníka. Ak však účastník konania návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania podá, odvolací súd nie je povinný ho akceptovať a s týmto sa vysporiadať. Preto ani tým, že odvolací súd nevyhovel žiadosti žalobcu a nepripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie, neodňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní žalobca nebol úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júla 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová